

Húsvét 3. vasárnap 2014.

Bevezetés

A mai evangélium a múlt vasárnapéhoz hasonló húsvét titkában még nem hívő Emmauszi tanítványokról szól. Úgy gondolom minden rokonszenvünk az övéké. Már csak azért is, mert gyakran kerülünk mi is hasonló lelkiállapotba. De mint Tamásnál, úgy itt is, közbelép az Úr és eloszlatja a kételyt. De ehhez nyitott, hinni akaró szív kell. És fel kell ismernünk, életutunk állandó útítársát Urunk Jézus Krisztust.

Kirié litánia

Jézus Krisztus! Aki a szomorodó tanítványok mellé vigasztaló útítársként szegődtél, légy a mi életutunknak is állandó vigasztaló kísérrője! Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Aki a Szentírás magyarázatával hitet és reményt öntöttél a tanítványokba, önts belénk is a Szentírásból kapott gondolatokkal hitet és reményt! Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Aki a kenyértörés-kor tetted Téged felismerővé a tanítványok szemét, úgy tedd a mi szemünket is az Eucharisztia vételekor Téged látóvá. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Urunk Jézus a bűn kivételével mindenben hasonló lett hozzánk. Ebből következik, hogy az Ő ünnepei és a mi ünnepeink hasonlítanak egymáshoz. Neki is, nekünk is van születésnapunk, amit minden évben megünneplünk. Minden évben megemlékezünk Jézus nagypénteki kereszthaláláról, amint megemlékeznek

majd szeretteink és tisztelőink a mi halálunkról is.

Van azonban egy olyan esemény Jézus életében, amely kizárólag az Övé! Ez pedig dicsőséges, húsvéti feltámadása. Ez az egyedülálló esemény adja ajkunkra az alleluja éneket, ez igazolja Jézus isteni hatalmát, a halálon aratott diadalát.

A mai evangéliumi szakaszban szereplő, s Emmausz felé bandukoló tanítványok azonban még nagypénteknél tartottak, gyász övezte lelküket. Csalódottak és szomorúak. Életükbe még nem hatolt be a húsvéti világosság.

A csalódások fájdalmas útja nem ismeretlen számunkra sem. Nagyon sokszor csalódunk barátainkban, ismerőseinkben, sőt önmagunkban is. Valahogy úgy, mint a két emmauszi tanítvány is. Hamis remények voltak a Megváltóról. Mi is sokszor táplálunk hamis reményeket az emberekkel szemben. Megfeledkezve arról is, hogy Isten útjai nem a mi útjaink, Isten gondolatai nem a mi gondolataink.

Az is gyakori tapasztalat, hogy az ember nem tud kiemelkedni saját erejével meghíúsult elképzeléseinek szakadékából. Joggal feltételezhetjük, hogy a két tanítvány sem fordul vissza, nem megy Jeruzsálembe, hanem szegődik melléjük Jézus reményt mentő szeretetével.

Ez a találkozás számunkra is vigasztaló figyelmeztetés. Emlékeztet arra, hogy nekünk egy utánunk kiáltó, utánunk nyúló Istenünk van. Már a paradicsomi elbeszélés is arról tanúskodik, hogy Isten nem hagyja magára az embert, s utána kiált: Hol vagy Ádám? Ezt teszi Jézus is, amikor jó pásztorként keresi az eltévedt

barányt, és ettől a szeretettől indítatva szegődik a két tanítvány mellé.

Sokszor beborul az ég egyéni és közösségi életünk felett is, de megtapasztalhattuk azért már azt, hogy azért ezekből a nehéz helyzetekből is ki tudunk törni az életutunkon mellénk szegődött, s velünk lévő Urunk Jézus segítségével.

Tapasztaltuk, tapasztaljuk, hogy ha vele járjuk utunkat, miként az emmauszi tanítványokban is, akkor bennünk is eloszlanak a kételemek. Sőt a fejünk feletti sötét felhők is, és lassan kiderül, és fény, az igazság fénye áraszt el bennünket.

De legyünk mindig tudatában annak, hogy az ördög nem alszik, közöttünk élő csatlósai sem, akik már a szomszédországban rózsaszínű forradalmat vizuálnak.

Médiomot böngésző testvéreim tudják, hogy Ötven olyan ország van e világban, ahol életveszélyes kereszténynek lenni.

A legüldözöttebb vallás a keresztény.

Vatikáni adatok szerint” „100.000 keresztény hal meg évente a hite miatt

A 20. században több embert üldöztek a hite miatt, mint az összes korábbi időszakban.”

Az áldozatok száma 2000 és 2010 között meghaladta az egymilliót, az utóbbi 10 évben átlagosan 270 keresztény szenvedett vértanúságot naponta.

A legfájóbb, hogy hiába emeli fel szavát Ferenc pápa. A felfegyverzett szír ellenzéki terrorista harcosok elfoglalták a nyugat-szíriai Maaloulát. Az ott található legősibb templomot megsemmisítették, és más templomokat is megszenteltelenítették,

és megrongálták. Túsul ejtettek az apácákat és a monostor által fenntartott gyermekmenhelyben nevelt (40) gyermeket.

2013-ban 1.213 keresztényt ölt meg a Nyugat által támogatott terrorista ellenzék, annak ellenére, hogy nyelvüket, az egyedül itt beszélt Jézus korabeli arámi nyelvet az UNESCO „annak kihalása miatt” veszélyeztetett nyelvnek minősítette.

Mi hívő emberek ebben az eléggé kilátástalan helyzetben is bizakodunk. Mi az imént említettek ellenére is a remény emberei vagyunk. Készek a káini civilizáció elleni küzdelemre, készek a szeretet civilizációjának az építésére.

Mi ugyanis, hívő keresztények, a föltámadás népe vagyunk. Mindig készek vagyunk arra, hogy Jézus mellénk álljon, utánunk kiáltson, hogy egyre többen meghalljuk hazahívó üzenetét.

Jézus ugyanis ma is itt jár közöttünk, mellénk akar szegődni, de nem erőszakoskodik. Fölkínálja segítségét, evangéliumát. Azzal bízta meg Egyházát, lelkipásztorait, a szülőket, hogy a jó Pásztor szeretetével forduljanak a megtévesztettek, a megtévedettek, a csüggedők felé. Megállni a pusztulásba vivő úton, visszafordulni, hazatérni Istenhez, ebben akar segíteni Jézus.

Nincs szebb út a hazavezető útnál. Imádkozzunk, hogy minél többen rátaláljunk erre az útra, s ne gyászmisét kelljen majd mondanunk unokátlan nemzetünk ravatalánál, hanem Tedeumot a sírból visszahozott, újraéledt, s föltámadott életért, reményteli, s már elkezdődött boldogabb jövőnkért. Ámen.

F. F.